

РЕШЕНИЕ

№ 3792

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело
№ 20231110146837 по описа за 2023 година

Предявени са за разглеждане отрицателни установителни искове с правно основание чл.439, във вр.чл.124, ал.1 ГПК.

Производство по делото е образувано по искова молба от А. Л. П. против ***** , с която са предявени отрицателни установителни искове за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумите, както следва: сумата от 324,08 лева, представляваща главница по договор за потребителски заем; сумата от 150,92 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 04.06.2010 г. до 22.10.2010 г.; сумата от 30,77 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 25.06.2010 г. до 19.05.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 08.06.2011 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 25,00 лева – разноси за държавна такса и сумата от 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение, за събирането на които е образувано изпълнително дело № 20239240402423 по описа на ЧСИ ***** , с район на действие СГС, поради настъпила погасителна давност за принудителното им събиране.

В исковата молба ищцата твърди, че въз основа на изпълнителен лист от 18.07.2011 г., издаден по ч.гр.д.№ 607/2011 г. по описа на РС - ***** била осъдена да заплати на ***** сумата от 324,08 лева, представляваща главница по договор за потребителски заем; сумата от 150,92 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 04.06.2010 г. до 22.10.2010 г.; сумата от 30,77 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 25.06.2010 г. до 19.05.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 08.06.2011 г. до окончателното изплащане, както

и сумата от 25,00 лева – разноски за държавна такса и сумата от 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение. Поддържа, че въз основа на описания изпълнителен лист, на 23.01.2012 г. срещу нея било образувано изпълнително производство № 2012756604005836 по описа на ЧСИ *****, с рег.№ 756 на КЧСИ, с район на действие ОС – *****, по което последното изпълнително действие било от 23.01.2012 г., като същото било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

Сочи, че на 02.08.2023 г. получила покана за доброволно изпълнение по изп.д.№ 2023924042423 по описа на ЧСИ ***** с район на действие СГС за принудително събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист. Счита, че не дължи изпълнение на процесните вземания, тъй като е изтекла погасителна давност на основание чл.112, ал.1 ЗЗД още на 19.07.2021 г. При условията на евентуалност се позовава на изтекла погасителна давност по чл.110 ЗЗД. Оспорва също обстоятелството, че ответното дружество е надлежен кредитор, тъй като не е уведомена за това. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищцата моли съда да постанови решение, с което да установи недължимостта на процесните суми. Претендира присъждане на направените по производството разноски.

В подадения по делото писмен отговор ответното дружество изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Поддържа, че въз основа на описания в исковата молба изпълнителен лист на 23.01.2012 г. по молба на ***** било образувано изпълнително дело № 83/2013 г. по описа на ЧСИ *****, рег.№ 721 към КЧСИ, с район на действия ОС – *****. На 11.08.2015 г. ответното дружество било констатирано като вискател. Сочи, че след лишаване от правоспособност на ЧСИ *****, архивът му бил изпратен на ЧСИ ***** с район на действие ОС – *****, където делото получило нов номер – 5838/2020 г. Поради прекратяване на последното, по молба на ответника било образувано нова изп.д.№ 1084/2023 г. по описа на ЧСИ *****, но поради промяна адреса на длъжника производството било изпратено по компетентност за продължаване на изпълнителните действия при ЧСИ *****, с район на действие СГС. Ответникът поддържа, че от образуване на изпълнителното дело още през 2012 г. били извършвани изпълнителни действия, които са прекъсвали погасителната давност за вземанията. В подкрепа на доводите си ответникът се позовава на ТР № 2/26.06.2015 г. и съдебна практика. По изложените в отговора доводи се иска отхвърляне на предявените искове и присъждане на разноски. В условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

По делото е приложен заверен препис от изпълнително дело № 20239240402423

по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС, от което се установява, че същото е било образувано на 19.07.2023 г. по молба от ответното дружество, въз основа на изпълнителен лист от 18.07.2011 г., издаден по ч.гр.д.№ 607/2011 г. по описа на Районен съд – гр.*****, след изпращане по реда на чл.427 ГПК на образуваното на 20.06.2023 г. изп.д.№ 20238990401084 по описа на ЧСИ *****, с район на действие ОС – *****.

Видно от приложения по изпълнителното дело изпълнителен лист е, че А. Л. П. – настоящ ищец е осъдена да заплати на ***** сумата от 324,08 лева, представляваща главница по договор за потребителски заем, сумата от 150,92 лева - възнаградителна лихва за периода от 04.06.2010 г. до 22.10.2010 г., сумата от 30,77 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 25.06.2010 г. до 19.05.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 08.06.2011 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 25,00 лева – разноски за държавна такса и сумата от 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

В хода на производството по изпълнително дело № 20239240402423 по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС, с разпореждане от 19.07.2023 г. ЧСИ е наложил запор върху трудовото възнаграждение и банкови сметки на длъжника – настоящ ищец. До изпращане на препис от изпълнителното производство на съда, не са извършвани други изпълнителни действия.

По делото е изискано и приложено в заверен препис и изпълнително дело № 83/2013 г. по описа на ЧСИ *****, с район на действие Окръжен съд – *****, от което се установява, че същото е образувано по молба с вх.№ 00143/09.01.2012 г. от *****, въз основа на процесния изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 607/2011 г. по описа на Районен съд – гр.*****.

Видно от обективизираното върху молбата за образуване на производството разпореждане е, че на 23.01.2012 г. ЧСИ е разпоредил да се извърши справки относно проучване на имущественото състояние на длъжника.

С протокол от 14.01.2015 г., който не е подписан от ЧСИ, е насрочен опис на движими вещи.

По молба от настоящия ответник от 11.08.2015 г., дружеството е конституирано като вискател, въз основа на прехвърляне на вземането с договор за цесия от 15.05.2015 г. В молбата е обективизирано искане ЧСИ да извърши „всички необходими действия за нормалния ход на изпълнителното производство“.

С протокол от 09.11.2016 г., който отново не е подписан от ЧСИ, е насрочен опис на движими вещи.

С молби от 25.05.2018 г. и от 04.06.2018 г. вискателят от поискал ЧСИ да извърши проверка относно разкрити банкови сметки с титуляр длъжника и наложи запор върху същите.

На 06.08.2018 г. са изпратени запорни съобщения до конкретни банки за

налагане на заповед върху сметки на длъжника до размера на процесната сума.

Видно от молба от вискателя от 03.12.2020 г. /л.43 от изпълнителното дело/ за извършване на изпълнителни действия е, че изп.д.№ 83/2013 г. по описа на ЧСИ *****, който временно е бил лишен от правоспособност, е продължило под нов № 5838/2020 г. по описа на ЧСИ ***** с рег.№ 756 на КЧСИ, с район на действие ОС – *. С разпореждане от 20.10.2021 г., обективизирано върху молбата, производството по изпълнителното дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

Видно от приложената по изп.д.№ 83/2013 г. разписка от 07.02.2023 г. е, че изпълнителния лист е върнат на вискателя.

Други относими и допустими доказателства не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

Съгласно разпоредбата на чл.439 ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемостта на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт. По своето естество искът по чл. 439 ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемостта на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпилите след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. По изложените съображения предявените иски са допустим, доколкото наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжниците за предявяване на иска по чл.439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Предявените иски са основани на твърдения, че ищцата не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност.

Вземането на ответника по основание и размер е установено с издадена заповед за изпълнение по [чл.410 от ГПК](#). Неподаването на възражение по [чл.414, ал.1 ГПК](#), оттеглянето му или влизането в сила на съдебното решение по иска за установяване на вземането по [чл.422 ГПК](#) имат за последица създаване на стабилитет на заповедта за изпълнение и същата се ползва с изпълнителна сила. Въз основа на влязлата в сила заповед се издава изпълнителен лист, като заповедта има ефект, близък на силата на пресъдено нещо, тъй като единственият способ за оспорване на вземането е подаването на иск по чл.424 ГПК поради новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. С оглед предходното, в случая намира приложение разпоредбата на чл.117, ал.2 ЗЗД и вземането се погасява с изтичане на 5-годишна давност.

С приетото в хода на производството ТР № 3/2020 от 28.03.2023 г. на ОСГТК на

ВКС е преодоляно противоречието в практиката на ВКС, като е прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземанията по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/2013 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС. В мотивите към ТР № 3/2020 от 28.03.2023 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че в тези случаи давността е започнала да тече отново от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/18.11.1980 г. С оглед предходното, изложените в исковата молба доводи относно приложението на разпоредбата на чл.112 ЗЗД, са неприложими.

По въпроса за действията, с който давността се приема за прекъсната следва да се посочи, че съгласно мотивите към т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д. № 2/2013 г., „съгласно чл.116, б.,в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Давността се прекъсва с предприемане на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.“ В заключение, според възприетото от ВКС тълкуване, в изпълнителният процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

Видно от приложеното в заверен препис изпълнително дело № 83/2013 г. по описа на ЧСИ *****, с район на действия ОС - ***** е, че същото е образувано на 23.01.2012 г. С оглед предходното следва да се има предвид, даденото с ТР №3/2020 г. от 28.03.2023 г. на ОСГТК разрешение, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. При даденото задължително разяснение следва да се приеме, че за периода от образуване на горепосоченото изпълнително дело на 23.01.2012 г. до 26.06.2015 г. давност не е текла по време на изпълнителния процес. Първото предприето срещу длъжника действие в

изпълнителното производство, водещо до прекъсване на давността, е от 25.05.2018 г., когато е подадена молба от взыскателя с искане за налагане на запор върху банкови сметки на длъжника. Давността е прекъсната и на 06.08.2018 г. - с налагане на запор върху банковите сметки на длъжника.

С оглед предходното, следва да се отбележи, че перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици. Перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела. Когато и да е поискано и предприето съответното изпълнително действие, съдебният изпълнител е длъжен да го осъществи – в рамките на изпълнително дело или в образувано отделно производство, като е без значение дали изпълнителното дело е перемирано, или не. Съдебната практика приема, че прекъсването на погасителната давност в хипотезата на чл.116, б.”в” ЗЗД не зависи от по-късно настъпила перемпция, респ. предприетите и по перемирано дело изпълнителни действия на общо основание имат прекъсващ давността ефект */в този смисъл са Решение № 126/28.06.2022 г. по гр. дело № 3409/2021 г. на III г.о. на ВКС, Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на IV г.о. на ВКС, решение №10/16.02.2016г. по г.д.№3231/2014г. на ВКС, III г.о.; решение №3/04.02.2022г. по г.д. №1722/2021г. на ВКС, IV г.о. и в решение №127/12.07.2022г. по г.д.№2884/2021г. на ВКС, III г.о./*. Налага се извод, че предприетите от съдебния изпълнител изпълнителни действия въз основа на депозираната от взыскателя молба след настъпилата перемпция, водят да прекъсване на давността. Следва да се отбележи, че към настоящият момент все още не е налице произнасяне с тълкувателно решение по т.д.№ 2/2023 г. на ОСГТК по въпроса „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“

В рамките на новата петгодишна давност и преди тя да е изтекла, на 20.06.2023 г. изп.д.№ 20238990401084 по описа на ЧСИ *****, с район на действие ОС – *****, преобразувано в изпълнително дело № 20239240402423 по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС.

Давността не е прекъсната с подаване на настоящата искова молба на 22.08.2023 г., тъй като съгласно установената от ВКС съдебна практика по приложението на чл. 116, б. „б“ ЗЗД, погасителната давност се счита прекъсната с предявяването на иск от носителя на спорното вземане - кредитора, чрез осъдителен иск или респ. чрез предявяване на притезанието в заповедно производство. Предявяването на отрицателен установителен иск от длъжника по вземането няма за последица предвиденото в чл. 116, б. „б.“ ЗЗД и чл. 115 б. „ж“ ЗЗД действие – т. е. не прекъсва течението на давността (*в този смисъл - решение № 235 от 21.09.2012 г. по гр. д. № 1762/2011 г., на ВКС, ГК, III ГО; решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на ВКС, ГК, I ГО и др.*).

Въпреки предходното, давността не е изтекла и в рамките на настоящото производство, поради което искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК право на разноски има ответното дружество. Видно от данните по делото е, че разноски не са направени, като с оглед обективизираното в писмения отговор искане, съдът следва да определи единствено възнаграждение за юрисконсулт. Съгласно чл.78, ал.8 ГПК съдът определя възнаграждение в размер на 100,00 лева, тъй като делото не е от фактическа и правна сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Горепосочената сума следва да бъде възложена в тежест на ищцата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. Л. П., ЕГН ***** срещу *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, искове с правно основание чл.439, ал.1, вр.чл.124, ал.1 ГПК - за признаване за установено, че ищцата не дължи на ответника сумите, както следва: сумата от 324,08 лева, представляваща главница по договор за потребителски заем; сумата от 150,92 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 04.06.2010 г. до 22.10.2010 г.; сумата от 30,77 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 25.06.2010 г. до 19.05.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 08.06.2011 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 25,00 лева – разноски за държавна такса и сумата от 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение, за събирането на които е образувано изпълнително дело № 20239240402423 по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС, поради настъпила погасителна давност за принудителното им събиране.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.8, вр. ал.3 ГПК А. Л. П., ЕГН ***** да заплати на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на

управление: ***** сумата от **100,00 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение по производството.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____